

שני נזירים פרק שמיני נזיר

(א) לעיל נ. בתוספת פ'יו, (ב) ג'י א"מ סוף, (ג) זבחים ע. ומנות קה. מה ע. (ד) ויקרא יד, (ה) ג'י א"מ סוף וי"ח ככ"י, (ו) נגעים פ"ד מ"ג, (ז) ש"ך ל"ג, (ח) ג'י א"מ סוף טמא, (ט) ג'י א"מ סוף שיש, (י) ג'י א"מ ח' עם יום שמיני, (יא) ג'י א"מ יום עם יום שמיני.

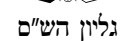
תורה אור השלם

1. כל ימי נזיר נזיר תער לא יעבור על ראשו עד מלאת הזמן אשר יזיר לזך קדש ויזהר גדל פרע שער ראשו: במדבר ו ה



נבוכת הריב"ן

א] דקדקן טומאה בזירות היו בספק כי הוא ולא אפשר להקריבה ועלה דקמייתי קדשה נדשה: ב] כ"י א"ת"ה זבחי' וז' לאו מזרוע וז"ל הוא אלא טמא מה הוא הלבן היא חטאת העוף דקמייתי ז' היא ונכנס ולשם ולשולט העוף לא חיישין אז לא חיישינו לה כיון דלא מעבדי והיא דקמייתי נפרים נמי לא חיישין דלכרמי ק"ל חטאת דקמייתי ונעלה זבחה דקמייתי היא חטאתו נ"י וז"ל הוא מזרוע וז"ל הוא כ"י: [ג] (בתגלחת שניה כ"י ימינו ספרו) ליח' ככ"י: [ד] כיון דלכרמי היא חטאת העוף הוא דקמייתי לפי שאין כ"י: [ה] מפני שאינה כ"י דהיא לה כ"י: [ו] תקון ליה כנזיר כ"י על הספק אפי"פ שאינה והשאר ליתא: [ז] ומפני ספק צפק בתרא: [ח] משום חטאת כ"י ומתנה אם וז"ל מיר הוא נכסיו והיא מוחלט ומתנה עולה ראשונה שבוטל בתגלחת הן עולה נדשה וז' חובה וז"ל קרבנותיו וז':



גליון הש"ס

נ"ב והאמת העוף ב' לקבורה. ע' סוף תמונה צמתי:

גב' ומני עלה ומגלה ארבע סגולות. זמירות מועטת משלשית לשלשית וזמירות מרובה משנה לשנה: **תגלחת ראשונה מביא לפורין.** דהיינו ליפרי מזרוע שכתוב בהן ולקח למטהר שמי כפרים חיות טהורות: **והטאת העוף.** דקרבן טומאה דזמיר: **עולם בהמה.** דקרבן טהרה דזמירות: **ממה נפשך אזי ודאי מזרוע הוא ולא טמא.** צמת הילךך הא דקא מיימי ליפורים ז' היא חובתו וחטאת העוף דקרבן טומאה: א] זמיר הוא ספק ואולא לקבוצה משום דלילמא לאו טמא מה הוא ולא חזיא להקריבה ועולה דקמייתי קרבן נדשה דילמא מזרוע הוא ועדיין אינו ראו לתגלחת טהרה דזמירות: **ולגלוה י' צפון שבעה.** כמשפט של מוחלט שסופר שבעה ואח"כ כמגלת: **אזי אפשר דילמא לאו מוחלט.** ולאו טמא הוא והוי זמיר טהור ורחמנא אמר תער לא יעבור על ראשו: ב] וז"ל לאו **מזרוע ודאי הוא ולא טמא מס הוא.** אלא זמיר טהור וליפורין דקמייתי לא חיישין דלכרמי קא מיתעבדי ואי משום חטאת העוף הא קאולא לקבוצה ועולה בהמה דקמייתי היא חובתו: **והא קבעי איתויי אשם.** מזרוע בתגלחת שניה ואשם צמורע ודאי מעכב צאכילתו כדקיימא לן: ה' היא כפרתו אוכל בקדשים ואילו ככל הני ארבע תגלחות אמאי לא תני ליה אשם: **הא מני ר' שמעון היא דאמר מיימי ומתני.** כדאמרין צפק בתרא דמסכת מנחות (דף קה.) רבי שמעון אומר למחרת מביא אשמו ולווגו עמו ואומר

אם מזרוע הוא זה אשמו וזה לוגו ואם לאו אשם זה היא שלמי נדבה ואותו אשם טעון שחיטה בצפון ומתן צהונות הכא נמי מיימי אשם מזרוע ומתני: **תגלחת ז' ושלישים כפרים חיות אינו לזרין.** להביא שכבר הביא בתגלחת ראשונה: מאי אית לך למימר דמיבעיא ליה לאיתויי דילמא מוחלט הוא ולא טמא ותגלחת ראשונה עלתה לו לימי חלוטו ותגלחת שניה זו היא של ימי ספרו וזרין להביא קרבן מזרוע להכי הוא דאמר דליימי חטאת העוף דבתגלחת שניה ובתגלחת שלישיה חדא לספק חלוטו וחדא לספק טומאה דזמירות דבתגלחת שניה איכא למימר שמה מוחלט הוא וחטאת העוף עולה לימי ספרו. וא"ת והא בחטאת בהמה הוא דמיחייב ולא בחטאת העוף אזי לאו דליהוי עני לז' לפי שאין חטאת בהמה בזה על הספק לז' לפי שאינה נאכלת מספק והיא לה חטאת שנתכפרו בעליה ומיתסקר לאיתויי לפי שאין מביאין קדשים לבית הפסול תקון ורצון שיהא כתוב כל נכסיו לאחרים והוי עני ומביא חטאת העוף בעל הספק כדאמר צ"פ מי שאמר הריני זמיר (פ"ו ה"א) דף טו.) אע"פ שאינה נאכלת וה"נ תני עלה בתוספתא (פ"ו ה"א) צביימתא ו' ומפרשינן לה נמי הכי צפק בתרא דמסכת נדה (דף ע. ג.) שני מזרועים שנתעברו קרבנותיהם וכו' ואי אמת דמוחלט וטמא הוא ושתי תגלחות הראשונות עולות לו לתגלחת חלוטו ומי ספרו הילךך בתגלחת שניה מיבעי ליה לאיתויי חטאת העוף צמקום חטאת בהמה שהיא מחייב להביא ואידך חטאת העוף דקמייתי בתגלחת שלישיה תיהוי לספק טומאה ועולה בהמה שבזו ושבוזו תיהוי נדבה ואיכא נמי למימר דלילמא לאו מזרוע הוא אלא זמיר טמא ותגלחת ראשונה עלתה לו לתגלחת טומאה דזמיר ותגלחת שניה לתגלחת טהרה לכך מביא עולה בהמה דהוא חובתו והחטאת צפק ובתגלחת רביעית מביא קרבן טהרה י' חטאת דבהמה ועולה ושולמים ומתני:

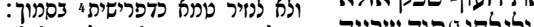
ואי מתנה צלמים אף כי ממעט זמן אכילתו אזי לאו מזרוע הוא וזדאזי טמא הוא חטאת העוף חובתו כפרים אכרמי וז"ל הוא חטאת נדשה ועולה בהמה הוי נדבה ואי לאו מזרוע הוא ולא טמא הוא כפרים אכרמי קא מתעבדי וחטאת העוף לקבוצה אולא ועולה בהמה היא חובתו: **תגלחת שניה ושלישית כפרים חיים** כשצביל מוחלט לאו כרין דשא עביד מאי איכא למימר דילמא ודאי מוחלט היה חדא לספק (ספרו) וחדא לספק טומאתו תגלחת רביעית מביא קרבן טהרה ומתנה: **ספק טמא ומחלט ודאי אובזר בקדשים אחר שבויה ימים.** כלומר ציום השמיני ולאחר לאו דוקא שיום ראשון לזמירותו מגלה לחלוטו וישב מחון לאהלו שבעת ימים וציום [השביעי] יגלה וציום השמיני יציא קרבנות מזרוע ובו ציום מותר לאכול בקדשים ועמה אם היה טמא ודאי יספור ז' והוא שלישי ח' ויגלה ז' אזל עתה שהוא ספק דילמא לאו טמא הוא אלא טהור מוחלט ולכך לגלחו בתוך שלשים אזי אפשר דילמא לאו טמא הוא ורחמנא אמר תער לא יעבור על ראשו עד מלאת ולכן ימנה שלשים יום שמיני עולה לו וציום שלשים ואחד יגלה כדן כל זמיר שנגלה יום שלשים ואחד כדאמר צ"פ קמא (לעיל דף ה:) הרי ציום שלשים יגלה תגלחת שלישיה דשמיא זמיר טמא הוא והימים הראשונים יפלו וזרין למנות שלשים יום עוד וציום שלשים ואחד יגלה תגלחת זמיר טהור והיינו דקאמר ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ששים ושבעה ימים דהיינו [יום] ס"ח זה הכלל אי אפשר לעשות דין מזירות טומאה ולא מזירות טהרה עד תום ימי חלוטו ואינו קרוי מחוסר כפורים ליאסר בקדשים אלא כשצביל מוחלט שטומאתו מגופו:

מוחלט ספק טמא ודאי אובזר בקדשים אחר שששים ושבעה ימים ושותה יין ומיטמא למתים אחר שששים ושבעה ימים

אפשר לגלה שנית עד שלשים דשמה אינו מוחלט והשמיני יעלה למנין שלשים וציום שלשים ואחד י' יגלה [שמא] י' מוחלט הוא והוי להו הנך שני תגלחות לחלוטו והיינו דקאמר אוכל קדשים לאחר שלשים ח' דהיינו יום ל"ח וסוף שבעה ימים יגלה שלישיה כדן זמיר טמא ויום ל"ח יעלה לו למנין ז' וציום השמיני יתחיל למנות זמירות טהרה: **י' (לישנא אחרתא)** וציום שלשים ואחד יגלה תגלחת זמיר לטהר והיינו דקאמר ושותה יין ומיטמא לאחר ע"ד דהיינו יום ע"ה: **טמא ודאי מוחלט** י' ודאי אובזר בקדשים אחר ח' ימים ושותה יין ומיטמא למתים אחר ארבעה ימים. דמאחר שהוא מוחלט ודאי יום תחילת זמירותו יגלה וציום שלשים ואחד טמא יגלה י' על יום שמיני של חלוטו וציום ח' יגלה וציום השמיני יציא קרבנות טומאה ויתחיל למנות זמירות טהרה שלשים י' על יום שמיני וציום שלשים ואחד יגלה ויציא קרבנות טהרה והיינו דקאמר ושותה יין ומיטמא למתים לאחר מ"ד ימים דהיינו יום מ"ה: זמיר

ה"ג **תגלחת ראשונה מביא צפריים.** לספק מוחלט אמת שחובה ואמת משולמת וחטאת העוף לספק זמיר טמא ועולה בהמה לספק זמיר טהור ועולה העוף דלא אייתי כדן זמיר טמא ק"ל ושמה מספק לא הכריחוהו וכן לרין לומר שלמים דזמיר טהור לא הכריחוהו שלא הכריחו לספק זמיר טהור רק קרבן להסירו בתגלחת וכדאמרין גילה על אזי משלשמן יא: ה"ג שניה מביא חטאת העוף לאו משום דזמירות טומאה יעלה לו למנין שבעה וציום השמיני יתחיל למנות דזמיר טמא ליכא לספוקי בתגלחת שניה אלא משום ספק מוחלט ואף עולה בהמה שמא: לא היה מוחלט כי אם זמיר טמא: שלישיה מביא חטאת העוף. דאולי היה טמא ותגלחת של מוחלט לא יעלה לתגלחת לא לזמיר טהור ולא לזמיר טמא כדפרשיטי: בסמוך: ועולה בהמה. דשמא מוחלט הוא אך לא טמא: **רביעית.** לייכא לספוקי לא צמחלט עוד ולא צממא עוד מביא קרבן טהרה משלם: כמו אמר מר תגלחת ראשונה מביא לפורין

וחטאת העוף ועולה בהמה ממה נפשך אזי ודאי מזרוע הוא ולא טמא הוא הצפורין לחובתו וחטאת העוף ספק אולא לקבוצה ועולה הויא נדבה ולגלחו י' תוך שבעה אי אפשר דלילמא לאו מוחלט הוא ורחמנא אמר י' תער לא יעבור על ראשו עד מלאת ואי לאו מזרוע ודאי הוי והוא טמא חטאת העוף חובתו וליפורין אבראי קא מתעבדין ולא הוי חולין בעזרה ועולה בהמה הויא נדבה ואי לאו מזרוע הוא ולא טמא הוא ציפורין אבראי קא מתעבדין חטאת העוף חובתו הויא אשם עולת בהמה הויא חובתו והא בעי אשם רבי שמעון היא ד' דאמר מיימי ומתני תגלחת שניה ושלישיה ציפורין לא צריך דהא עביד מאי איכא דילמא ודאי מוחלט הוא תגלחת רביעית מביא קרבן טהרה ומתני ואי



פי' הרא"ש

אמת. כמו אמר מר: ר"ש היא דאמר ב' התערבות וב' בתרא דנדה דמייתי אשם ומתני ומתני בשלמים ולא חייש על מה שממעט זמן אכילתו ומביא קדשים לבית הפסול: הויא חדא לספק ספרו וחדא לספק טומאתו. פי' חטאת העוף על תגלחת שניה הוי לספק סוף ימי ספרו ושל תגלחת שלישיה הוי לספק ימי טומאתו.

אמת. כמו אמר מר: ר"ש היא דאמר ב' התערבות וב' בתרא דנדה דמייתי אשם ומתני ומתני בשלמים ולא חייש על מה שממעט זמן אכילתו ומביא קדשים לבית הפסול: הויא חדא לספק ספרו וחדא לספק טומאתו. פי' חטאת העוף על תגלחת שניה הוי לספק סוף ימי ספרו ושל תגלחת שלישיה הוי לספק ימי טומאתו.

אמת. כמו אמר מר: ר"ש היא דאמר ב' התערבות וב' בתרא דנדה דמייתי אשם ומתני ומתני בשלמים ולא חייש על מה שממעט זמן אכילתו ומביא קדשים לבית הפסול: הויא חדא לספק ספרו וחדא לספק טומאתו. פי' חטאת העוף על תגלחת שניה הוי לספק סוף ימי ספרו ושל תגלחת שלישיה הוי לספק ימי טומאתו.